

Arrest

nr. 123 808 van 12 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 september 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van echtgenote.

1.2. Op 9 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/02/2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Immers, er werden bewijzen voorgelegd van werkloosheidsuitkeringen en interimarbeid. Voor de maand maart 2013 legt de Belg een attest van de ABVV voor met een maandelijks bedrag van € 1000.80. Daarnaast werd een loonfiche interimarbeid voor het jaar 2012 voorgelegd met als jaarlijks inkomen van € 2.495.04. Verder werden er interimcontracten voorgelegd van de maand april 2013 en mei 2013. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, en verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Bovendien blijkt uit de voorgelegde bewijzen dat het gemiddelde inkomen voor de maanden maart 2013, april 2013 en mei 2013 ongeveer 1028 euro bedraagt. Dit is ontoereikend om aan de gestelde voorwaarde van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, te voldoen. Bijgevolg zijn de bestaansmiddelen eveneens ontoereikend.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij houdt voor dat zij door de bestreden beslissing van haar echtgenoot gescheiden wordt, wat een schending is van haar privé- en gezinsleven. De bestreden beslissing is ook niet proportioneel noch gerechtvaardigd.

2.2. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekende partij ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. Voor zover verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bijlage 20 een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

2.4. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat zij van oordeel is dat de bijlage 20 een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bijlage 20 dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere

motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.5. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu de voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.6. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekende partij toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar echtgenoot te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar echtgenoot. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekende partij voldoet aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

2.7. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG, van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging aan.

Verzoekende partij betoogt dat wordt nagelaten te motiveren waarom interimarbeid niet kan beschouwd worden als het beschikken over "*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*". Er is geen enkele wettelijke bepaling dat stelt dat interimarbeid niet onder dit begrip kan ressorteren.

De verzoekende partij betoogt voorts dat artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat, indien aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet is voldaan, de verwerende partij in dergelijk geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren bij de verzoekende partij en haar echtgenoot, hen te horen, of minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven of uit te nodigen om de bijkomende bewijsstukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor het huishouden neer te

leggen. De verzoekende partij werd niet uitgenodigd bewijzen dienaangaande bij te brengen. De verwerende partij kon dus in de bestreden beslissing niet stellen, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse, dat de verzoekende partij en haar echtgenoot niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

De verzoekende partij betoogt verder onder meer dat zij en haar echtgenoot inwonen bij de ouders van haar echtgenoot, die volledig instaan voor de verblijfskosten van de verzoekende partij en haar echtgenoot. Het gaat om huur, elektriciteit, gas, water en andere huishoudkosten. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij en haar echtgenoot zelf geen uitgaven hebben voor hun huishouden en de verzoekende partij dus wel degelijk voldoet aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.9. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een juridische procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7 van richtlijn 2003/86, dient de Raad op te merken dat deze richtlijn enkel van toepassing op aanvragen om gezinshereniging tussen derdelanders. De richtlijn is niet van toepassing op aanvragen om gezinshereniging tussen derdelanders en EU-burgers of op aanvragen om gezinshereniging tussen derdelanders en Belgische onderdanen. In casu is er sprake van een aanvraag om gezinshereniging tussen een derdelander, d.i. verzoekster, en een Belgisch onderdaan, d.i. de echtgenoot van verzoekster. Verzoekster kan zich dan ook niet op nuttige wijze op deze richtlijn beroepen, nu haar aanvraag om gezinshereniging niet onder de werkingssfeer van richtlijn 2003/86 valt. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag.

Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.11. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.12. In de bestreden beslissing wordt omtrent de bestaansmiddelen het volgende gesteld:

“Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Immers, er werden bewijzen voorgelegd van werkloosheidsuitkeringen en interimarbeid. Voor de maand maart 2013 legt de Belg een attest van de ABVV voor met een maandelijks bedrag van € 1000.80. Daarnaast werd een loonfiche interimarbeid voor het jaar 2012 voorgelegd met als jaarlijks inkomen van € 2.495.04. Verder werden er interimcontracten voorgelegd van de maand april 2013 en mei 2013. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, en verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Bovendien blijkt uit de voorgelegde bewijzen dat het gemiddelde inkomen voor de maanden maart 2013, april 2013 en mei 2013 ongeveer 1028 euro bedraagt. Dit is ontoereikend om aan de gestelde voorwaarde van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, te voldoen. Bijgevolg zijn de bestaansmiddelen eveneens ontoereikend.”

2.13. Hieruit blijkt dat het hoofdmotief erin bestaat dat verzoekende partij heeft nagelaten aan te tonen dat haar echtgenoot over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt nu er slechts een aantal interimcontracten werden voorgelegd doch geen enkel bewijs werd voorgelegd van vroegere of toekomstige tewerkstelling. Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft de echtgenoot van de verzoekende partij voor de maand maart 2013 een werkloosheidsuitkering genoten en voor de maanden april en mei 2013 een inkomen uit interimarbeid verworven. De inkomsten van 2012 beperkten zich tot een loonfiche van interimarbeid met een jaarlijks inkomen van slechts 2495,04 euro. Gelet op deze gegevens waaruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij in de afgelopen jaren slechts een sporadisch en beperkt inkomen genoot uit interimarbeid aangevuld met één maand werkloosheidsuitkering, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in casu te oordelen dat er geen gegevens voorliggen die erop wijzen dat de echtgenoot van de verzoekende partij na mei 2013 beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Rekening houdende met de gegevens die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, is het oordeel van de verwerende partij dat de interimcontracten tijdelijk zijn en in casu geen bewijs vormen van toekomstige tewerkstelling, geenszins kennelijk onredelijk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, houdt dit niet in dat interimarbeid per definitie niet kan ressorteren onder “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*”, maar dat in het licht van de elementen van het dossier, de door de verzoekende partij voorgelegde stavingsstukken, waaronder de interimcontracten, niet afdoende zijn om in casu het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aan te tonen. Het desbetreffend motief in de bestreden beslissing vormt een determinerend motief zodat de overige motivering inzake het ontoereikend karakter van de bestaansmiddelen als overtoellig kan worden beschouwd.

2.14. Waar verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekster een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding en uit interimarbeid niet in aanmerking genomen omdat er geen bewijs voorligt van toekomstige bestaansmiddelen. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekster in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

2.15. Verzoekende partij beroept zich op de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht maar gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht ook voor haar geldt. De bestreden bijlage 20 is voorts niet gestoeld op het persoonlijke gedrag van verzoekende partij, maar vloeit voort uit de toepassing van de wet op de vestigingsaanvraag van de verzoekende partij. Deze heeft haar standpunt in de vestigingsaanvraag kunnen uiteenzetten en heeft de mogelijkheid gehad om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht wordt derhalve niet aangetoond (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

2.16. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.17. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheids- en evenredigheidsprincipe en de rechten van verdediging.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van haar verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met verzoeksters gezin in België (cf. stuk 2).

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.18. De Raad dient nogmaals op te merken dat verzoeksters betoog dat opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is aangezien zij als echtgenote van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

2.19. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER